

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobkyně: **A. P.**, narozená X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Sulánským
se sídlem Pod tratí 275, Hrádek

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2025, č. j. OAM-43249-42/ZM-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podanou dne 15. 6. 2023 s tím, že doba platnosti zaměstnanecké karty se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodlužuje, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty (dále též jen „žádost“) obdržel dne 24. 7. 2025 od policie trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 6. 2025, č. j. 33 T 77/2025, kterým byla žalobkyně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se žalobkyně dopustila dne 15. 6. 2025 a byl jí za to uložen peněžitý trest ve 40denních sazbách po 625 Kč, tedy v celkové výměře 25 000 Kč a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 15 měsíců. Trestní příkaz nabyl moci a vykonatelnosti dne 12. 7. 2025. Žalovaný následně ověřil, že záznam o tomto odsouzení žalobkyně je v rejstříku trestů stále evidován, tedy odsouzení nebylo zahlazeno. Žalovaný v návaznosti na toto zjištění shledal, že je dán důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno (k jeho zahlázení může dojít nejdříve na podzim roku 2026. Proto žalovaný ukončil shromažďování podkladů a žalobkyni dne 8. 10. 2025 zaslal výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně se osobně s podklady na pracovišti žalovaného seznámila a požádala o 30denní lhůtu k písemnému vyjádření, které však ani ke dni vyhotovení napadeného rozhodnutí nepředložila. V případě nezahlazeného pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu zákon nedává žalovanému prostor pro uplatnění správního uvážení, tedy pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného trestného činu; žalovaný byl za této situace povinen žádost žalobkyně zamítnout. Třebaže zákon o pobytu cizinců neukládá ani povinnost posuzovat dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaný se k němu přesto vyjádřil. Konstatoval, že žalobkyně neuvedla v žádosti žádné rodinné příslušníky, je rozvedená, bydlí v pronajaté nemovitosti a pozici vedoucí skladu může vykonávat i v jiné zemi. Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobkyně nerezultuje neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty v povinnost vycestovat z území České republiky, neboť občanům Ukrajiny, pokud nesplňují přímo podmínky pro udělení dočasné ochrany podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, případně podle v § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, jsou udělována dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k výše zmíněným okolnostem soukromého a rodinného života žalobkyně a též s přihlédnutím k aktuální situaci v zemi jejího původu nepovažuje žalovaný napadené rozhodnutí za nepřiměřené.
3. V žalobě žalobkyně předně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, a že skutkový stav, který byl jeho základem, je v rozporu se spisy a vyžaduje doplnění. Nezákonnost napadeného rozhodnutí je následkem porušení zákonných ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalobkyně uvedla, že lituje svého ojedinělého selhání, jež mělo za následek vydání trestního příkazu. Označila za nesporné, že po dobu 4 let žila na území České republiky řádným životem. Poukázala na to, že žádost podala více než 2 roky před spácháním trestného činu, a žalovanému tedy trvalo „*neuvěřitelné dva roky*“ rozhodnout ve „*po skutkové a právní stránce primitivní*“ věci, přičemž „*po zjištění negativních dopadů na postavení žalobce byl žalovaný schopen v rámci několika málo měsíců vydat napadené rozhodnutí*“. Podle žalobkyně šlo o cílenou liknavost s cílem zvýšení možnost výskytu negativního chování žalobkyně pro nadměrný psychický tlak. V případě vydání rozhodnutí ve standardním termínu by žalobkyně nebyla jakkoliv penalizována a její jednání

by nemělo jakékoliv následky v právní rovině. Žalobkyně má za to, že žalovaný svým postupem porušil články 1, 3, 24 a 38 Listiny základních práv a svobod, protože ji od počátku řízení diskriminoval z důvodu jejího původu, pro který došlo „*k nepřiměřeným průtahům, a to z cílem „nalezení“ důvodu pro neudělení prodloužení, kdy tedy žalobce byl tímto vystaven zprostředkovanému tlaku na svoji osobu, jež vedla k požadovanému selhání a kdy tedy tímto mu byla způsobena újma, neboť se pokusil uplatňovat svá základní práva a svobody.*“ Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval, že v posuzované věci byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K naplnění tohoto důvodu dojde už jen pravomocným odsouzením za spáchání úmyslného trestného činu. Ještě nedošlo (a ani nemohlo dojít) k zaházení odsouzení žalobkyně a důvod pro zamítnutí její žádosti stále trvá. Pouze vedlo-li by neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu k porušení závazků, které České republice vyplývají z mezinárodního práva, nemusel či spíše nemohl by žalovaný žádost žalobkyně zamítnout. Žalovaný bral v dané věci v úvahu závazek státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sama žalobkyně ovšem neuváděla žádný dopad do rodinného života. Povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života byla přitom zcela na straně žalobkyně; z důvodu nedostatku jejího tvrzení se žalovaný neměl k čemu vyjadřovat. Nicméně i tak se žalovaný k možnému zásahu do soukromého a rodinného života v napadeném rozhodnutí vyjádřil a krátce se zabýval i možností získat na území ČR dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, díky kterému by žalobkyně nebyla nucena odcestovat na Ukrajinu, kde probíhá ozbrojený konflikt, případně možností žádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný se důrazně ohradil proti dle jeho slov absurdnímu nařčení z diskriminace a „cíleného prodlužování“ řízení. Pokud by byla žádost podána kompletní, bylo by jí vyhověno obratem. Žalovaný však žalobkyni opakovaně vyzýval k odstranění vad žádosti a žalobkyně v podstatě na každou výzvu reagovala žádostí o prodloužení lhůty k doložení náležitostí. V dubnu a červnu 2025 žalobkyně dokládala aktuální náležitosti žádosti a v červenci 2025 byl žalovaný informován o jejím odsouzení. Poté mu nezbylo než žádost zamítnout.
5. Žalovaný shrnul, že žádost zamítl ze zákonného důvodu, napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, dostatečně posoudil i dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dle jemu dostupných informací, a znovu připomněl, že žalobkyni nehrozí vyhoštění z území České republiky. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Soud při rozhodování o žalobě vycházel zejména z této právní úpravy:
7. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věta první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se

za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.

8. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
9. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
10. Podle § 74 odst. 2 trestního zákoníku byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.
11. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
12. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně dne 15. 6. 2025 spáchala úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, pro který byla odsouzena trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 6. 2025 sp. zn. 33 T 77/2025 k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti, přičemž trestní příkaz nabyl právní moci dne 12. 7. 2025. Z charakteru a výměry trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 15 měsíců plyne, že trest nemůže být vykonán (a tím pádem ani odsouzení zahlazeno) dříve než na podzim roku 2026.
14. Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je zákonem stanoveným důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což je podle § 46e odst. 1 téhož zákona rovněž důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo při existenci důvodu pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty její platnost neprodlouží. V souladu s právě zmíněnými ustanoveními zákona o ochraně cizinců, která správnímu orgánu nedávají jakoukoliv možnost správního uvážení, žalovanému po zjištění, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, nezbylo než její žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnout.
15. Zákon o pobytu cizinců v § 37 odst. 1 nepodmiňuje zrušení platnosti víza (a potažmo též zrušení či neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty) tím, že důsledky tohoto rozhodnutí (zejména jeho dopady do soukromého a rodinného života cizince) budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Tuto podmínku stanoví toliko pro důvody zrušení platnosti víza uvedené v § 37 odst. 2. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51 dovodil, že „(p)ři rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). NSS ovšem už dříve zdůraznil, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. (...). Je na žadateli o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecké karty), aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života: právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní).“ Z citovaného

rozsudku je zřejmé, že podmínku přiměřenosti dopadů rozhodnutí lze vztahovat i na důvody upravené v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak toliko za situace, kdy cizinec sám zásah negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života tvrdí, specifikuje a současně sdělí správnímu orgánu veškeré relevantní skutečnosti. Žalobkyně však v posuzované věci žádný zásah do svého soukromého a rodinného života, k němuž by došlo v případě neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, netvrdila. Žalovaný se přesto otázkou přiměřenosti v napadeném rozhodnutí zabýval a na základě zjištěných okolností týkajících se vazeb žalobkyně k území České republiky právem dovodil, že k žádnému nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně dojít nemůže. Tento závěr žalobkyně žádnou relevantní námitkou v žalobě nezpochybnila.

16. Tvrzení žalobkyně, že lituje svého selhání a že do té doby žila řádným životem, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Lítost žalobkyně nad spáchaným trestným činem ani poukaz na její předchozí bezúhonnost totiž nemůže nijak ovlivnit závěr, že pravomocné odsouzení žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu představuje zákonem stanovený důvod bránící bez dalšího vyhovění její žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný v tomto směru správně upozornil na to, že při naplnění negativní podmínky podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců mu nezbývá žádný prostor pro správní uvážení, v rámci kterého by se mohl takovými okolnostmi zabývat.
17. Soud nevešel ani na námitku žalobkyně, že žalovaný cíleně prodlužoval řízení o její žádosti a vyčkával, dokud žalobkyně nespáchá trestný čin, aby mohl její žádost zamítnout. Ze správního spisu je patrné, že na délce řízení nese hlavní podíl žalobkyně, která podala nekompletní žádost a téměř po každé výzvě správního orgánu k odstranění vad žádosti žádala o prodloužení lhůty. To, že po zjištění pravomocného odsouzení žalobkyně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, je zcela logické ve světle shora vyložené právní úpravy, podle které již v takovém případě nemohlo výsledkem řízení nic zvrátit a žádost bylo nutné zamítnout. Soud k tomu dodává, že samotná délka řízení o žádosti nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, z něhož plyne, že *„průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti“*. Na tento právní názor Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, v němž vyslovil, že *„správní orgány by měly dodržovat lhůty k vydání rozhodnutí a překračovat tyto lhůty jen v nezbytně nutných případech (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). Zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou ale pouze lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí. (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-4)“*. V kontextu právě citovaných závěrů soud konstatuje, že celková délka řízení před správním orgánem nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
18. Přesvědčení žalobkyně, že žalovaný záměrně oddaloval vydání rozhodnutí ve věci samé *„z důvodu zvýšení možnosti výskytu negativního chování ze strany žalobce“*, jakož i navazující

žalobní argumentaci, podle níž snad měl i samotné spáchání trestného činu žalobkyní zavinit žalovaný tím, že na ni umělým prodlužováním řízení vyvíjel psychický tlak, považuje soud za naprosto účelová, spekulativní a ničím nedoložená tvrzení. Konstrukce, podle níž správní orgán oddaluje vydání rozhodnutí o žádosti cizince, protože doufá, že tím žadatele přiměje ke spáchání trestného činu a po jeho odsouzení bude moci žádost zamítnout, je natolik nesmyslná a absurdní, že se k ní soud nehodlá blíže vyjadřovat. Jak již bylo konstatováno shora, v projednávané věci se na celkové délce řízení výraznou měrou podílela žalobkyně, která podala nekompletní žádost a téměř po každé výzvě správního orgánu směřující k odstranění vad žádosti žádala o prodloužení lhůty. Z ničeho přitom neplyne, že by žalovaný na žalobkyni v řízení vyvíjel jakýkoliv nátlak, tím méně pak že by tak činil z důvodu jejího „původu“, resp. státní příslušnosti.

19. Pokud měla žalobkyně za to, že žalovaný je v řízení o žádosti v rozporu se zákonem nečinný, mohla a měla se proti této nečinnosti bránit s využitím prostředků ochrany, které jí právní řád skýtá, jako je například žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu či žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s.ř.s.). Žádného z těchto právních institutů však žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem nevyužila.
20. Za naprosto nedůvodnou soud považuje také námitku diskriminace na základě národnosti, kterou nadto žalobkyně nijak nekonkretizovala. K zamítnutí žádosti žalobkyně napadeným rozhodnutím evidentně nedošlo proto, že je žalobkyně osobou ukrajinské státní příslušnosti, ale proto, že byla v České republice pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.
21. Žalobkyně nijak neodůvodnila, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud k této nekonkrétní námitce uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem popsal skutková zjištění, ze kterých při rozhodování vycházel, předestřel právní předpisy a judikaturní východiska relevantní pro posouzení věci samé a podrobně vylíčil úvahy, které jej v posuzované věci vedly k zamítnutí žádosti žalobkyně. Závěry žalovaného jsou zcela jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byl správní orgán ve svém rozhodování veden. Jinými slovy řečeno, žalovaný přesvědčivě zdůvodnil názor, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí prezentoval, přičemž toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tudíž vůbec nelze hovořit.
22. Žalobní tvrzení, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nemá v nich oporu a vyžaduje doplnění, a že došlo k podstatnému porušení zákonných ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, nepředstavují s ohledem na jejich naprostou nekonkrétnost způsobilé žalobní body, na jejichž základě by soud mohl provést přezkum napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nespecifikovala, v čem podle ní tkví rozpor skutkového stavu, z něhož žalovaný při rozhodování vyšel, s obsahem správního spisu, a stejně tak neuvedla, v čem tento skutkový stav nemá oporu ve spise a v jakém směru vyžaduje doplnění. Žaloba postrádá rovněž konkrétní vylíčení podstatných procesních vad majících vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jichž se měl žalovaný v řízení dopustit. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů

nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobkyně a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by funkci advokáta žalobkyně.

23. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez jednání.
24. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 15. dubna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
samosoudce